

tohoto ministerstva. Ministerstvo přípisem 7 — uvědomilo rekvirující soud, že nevyhovuje se uvedené žádosti z důvodu, že zapůjčení oněch spisů jest vyloučeno se zřetelem k ustanovení § 121, odst. III. služ. pragm., a dověděl se st-1 o tomto odmítavém rozhodnutí z usnesení radní komory zemského soudu trestního z —.

Stížnost k nss podaná běře v odpor svrchu vytčené zamítavé rozhodnutí ministerstva zahraničních věcí vytýkajíc, že vychází z nesprávného názoru právního, neboť z povinnosti správních úřadů, sdělovati trestním soudům spisy řízení disciplinárního, ustanovení § 121, odst. III. služ. pragm. výjimky nepředpisuje, ježto tato norma týká se jen uveřejňování obsahu disciplinárních spisů tiskem. Žal. úřad takto rozhodnutím zákonu se přičicím zasáhl do subjektivních práv st-lových způsobem stěžujícím mu vedení soukromé žaloby před soudem.

Nss rozhoduje o stížnosti řídil se těmito úvahami:

Podle § 46, odst. 2. tr. ř. jest soukromý žalobce oprávněn, aby dal ve vyhledávání neb vyšetřování soudu na ruku vše, co jeho žalobu může podporovati, nahlížeti do spisů trestního řízení a k uplatnění své žaloby všechny kroky u soudu zavést, k nimž jinak je státní zástupce oprávněn. Soukromému žalobci přísluší podle toho právo, podati trestnímu soudci návrh na opatření průvodního materiálu, zejména spisů jiných úřadů. Dožaduje-li se soud právní pomoci jiného úřadu, vykonává tím oprávnění je mu v § 26 tr. ř. dané, žádati od jiných úřadů, aby mu poskytly právní pomoc.

Z oprávnění soudu na právní pomoc jiných veřejných úřadů neplyne nijak na soukromého žalobce nějaký nárok vůči úřadu, jenž byl soudem za právní pomoc dožádán, aby úřad ten vyhověl tomuto dožádání.

Odepřel-li správní úřad vyhověti dožádání soudu za sdělení spisů, neučinil tím žádného rozhodnutí ani opatření o nějakém právu st-lovu, nýbrž zaujal tím jen stanovisko k dožádání soudu rekvirujícího a jediné tomuto soudu přísluší, aby posoudil, je-li odepření právní pomoci odůvodněno čili nic, neb aby učinil kroky, jež uzná za vhodné a nutné, aby jeho dožádání bylo vyhověno, aneb aby vyvodil důsledky podávající se z nemožnosti opatřiti průvodní materiál, na nějž se žalobce odvolává. Žal. úřad nerozhodl nař. výměrem o nároku strany na vydání neb použití spisů, nýbrž sdělil soudu po rozumu § 26 tr. ř. překážky, jež po jeho názoru brání vyhověti žádosti soudu za sdělení spisů.

Nař. výměr není tudíž vrchnostenským správním aktem proti straně řízeným, nýbrž aktem, který se týká styku mezi úřady, není jako takový právní mocí schopen a nelze jej proto pokládati za rozhodnutí neb opatření po rozumu § 2 zák. o ss před nss naříkatelné.

Stížnost jest tudíž nepřipustnou podle §§ 2 a 21 zák. o ss i slušelo ji odmítnouti.

Č. 1592.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Předpis § 6 zák. z 10. dubna 1919 č. 187 sb. z. a n. obsahuje všeobecnou zásadu, které

jest použití i při porovnání nabývacích a zcizovacích cen a hodnot při určení přírůstku hodnoty převedených nemovitostí.

(Nález ze dne 21. října 1922 č. 14846.)

V ě c: Anna N. v R. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla zamítnuta stížnost podaná st-lkou proti platebnímu rozkazu I. stolice, jímž st-lce vyměřena byla z převodu role č. kat. — v R. dávka z přírůstku hodnoty 756 Kč 94 h.

Stížnost k nss uplatňuje stejně jako stížnost k žal. úřadu, že st-lka smlouvou ze 6. října 1920 za 5.062 Kč prodala uvedený pozemek, kterého nabyla dědictvím, kdežto k účelům vyměření dávky z přírůstku hodnoty byla vzata za základ k 1. lednu 1903 hodnota 2.025 K a že tu není objektivního přírůstku hodnoty, z něhož by mohla býti dávka z přírůstku hodnoty vyměřována, ježto od roku 1914 nastala devalvace peněz, takže poválečná koruna československá z r. 1920 neměla téže hodnoty jako předválečná koruna rakousko-uherská, nýbrž byla tehdy znehodnocena na méně než $\frac{1}{12}$ hodnoty předválečné koruny. Při prodejní ceně 5062 Kč v r. 1920 proti ceně 2025 K v r. 1914 nejde proto o přírůstek, nýbrž o úbytek hodnoty; navrhuje se proto, aby nař. rozhodnutí bylo zrušeno jako nezákonné.

Nss setrval na právním názoru vysloveném v nálezech z 1. března 1921 č. 2521 (Boh. č. 741 adm.) a z 20. prosince 1919 č. 6801 (Boh. č. 277 adm.), k nimž se dle § 44 jedn. řádu poukazuje, že při vyměření dávky nelze bráti zřetele na pokles hodnoty ceny peněz.

K vývodům stížnosti jest obzvláště podotknouti, že zvýšené ceny v poválečné měně při prodeji nemovitosti docílené nezakládají se pouze na znehodnocení bankovek, v nichž smluvna a vyplácena jest zcizovací cena, nýbrž z valné části na vlivu ekonomického zákona o poptávce a nabídce, jak se v citovaném nálezu ze dne 1. března 1921 blíže rozvádí.

Úvahy stížnosti o nesrovnalosti koruny československé s korunou rakouskou nejsou však v oblasti československého státu vůbec na místě, vzhledem k výslovnému předpisu § 6 zákona ze dne 10. dubna 1919 č. 187 sb. z. a n., dle něhož závazky, znějící na koruny rakousko-uherské, které jsou splatny v oblasti československého státu, platí se v korunách československých, při čemž se počítá 1 Kč za 1 K rakousko-uherskou.

V tomto předpisu dlužno shledati všeobecnou zásadu, které jest použití též při porovnání nabývacích a zcizovacích cen a hodnot při určení přírůstku hodnoty převedených nemovitostí.

Bylo proto stížnost, uplatňující pouze devalvaci peněz za důvod nezákonnosti nař. rozhodnutí, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1593.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I. * Nárok na osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí podle § 3 č. 3 nař. z 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. není vyloučen tím, že parcela v době převodu neměla kvalifikaci parcely stavební ve smyslu stavebního řádu.